

valgsbehandling, men da der er fremkommet Ønske fra Venstres ærede Ordfører om en Udvalgsbehandling, skal mit Parti ikke rejse nogen Indvending derimod. Der vil der saa blive Lejlighed til at overveje, hvor lang Gyldighed Loven efter Omstændighederne bør have. Som sagt, vi samles alle i Haabet om, at den Tid maa være nær, da Fiskerne kan drive deres Erhverv i samme Omfang, som Tilfældet var, før disse ekstraordinære Forhold desværre indtraadte. Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til villig og hurtig Behandling.

Frøkjær: Dette Forslag til Lov om Understøttelse til arbejdsløse Fiskere er jo en Fornyelse af Loven af 4. Juli 1918 med nogle Ændringer. Om disse Ændringer kan jeg kun sige, at de er Forbedringer af den gamle Lov. Den første Ændring gaar ud paa, at det skal godtgøres, at Trangen til Understøttelse er forårsaget ved de ekstraordinære Forhold, hvorunder Fiskeriet for Tiden drives, og det kan kun være godt, at vi faar fastslaaet, at der skal være Trang til Stede, hvis der skal gives Understøttelse. Endvidere er der foreslaaet, at Bestemmelsen om Indtægtsgrænsen, der for de gifte sættes ved 3.000 Kr. og for de ugifte ved 1.500 Kr. aarlig, skal forstaas saaledes, at en Fisker, der har haft en Indtægt af den nævnte Størrelse i de 12 Maaneder, der ligger forud for det Tidsrum, for hvilket Understøttelsen skulde gives, udelukkes fra at faa Understøttelse. Ligeledes er der indført den Ændring, at Sæsonfiskere ikke kan faa Understøttelse i den Tid, hvor saadant Fiskeri ikke drives.

Jeg havde for øvrigt tænkt, at vi kunde have undgaaet dette Lovforslag nu, da Krigen er forbi. Jeg havde tænkt, at vi nu kunde komme ind i ordinære Forhold, saaledes at Fiskerne kunde drive deres Fiskeri paa samme Maade, som de gjorde før Krigen, og jeg maa beklage, at det ikke er saadan. Men naar Forholdene nødvendiggør, at vi skal have Loven, maa jeg vel udtale min Beklagelse deraf, men ogsaa ønske ligesom de andre ærede Ordførere, at det er sidste Gang, vi skal være nødte til at forny denne Lov. Den er ikke velset ude i Befolkningen, og den bliver ogsaa misbrugt; vi har nemlig mange Fiskere, som ved Siden af Fiskeriet har drevet andet Erhverv, men nu lægger de dette Erhverv til Side og driver kun Fiskeri, og saa er de lejlighedsvis arbejdsløse. Vi skulde gerne snart igen komme

til, som det var i gamle Dage — ja, jeg behøver ikke at sige i gamle Dage, men som det var før Krigen —, at enhver Mand følte det som en Pligt at forsørge sig selv og sin Familie, og at enhver Mand satte en Ære i at kunne klare sig selv uden Understøttelse. Men vi er vist ogsaa alle sammen enige om her inde paa Rigsdagen, at vi skal gøre, hvad vi kan, for, at det saa snart som muligt kan blive saaledes.

Jeg udtalte ved første Behandling af Forslaget til Loven af 4. Juli 1918 her i Tinget, at det konservative Folkeparti altid har været villigt til at hjælpe dem, der kom i Trang, og vi vil ogsaa vedblivende være med til at hjælpe de Fiskere, som kommer i Trang, men vi ønsker, at der skal være Kontrol, at der skal være Sikkerhed for, at der virkelig er Trang til Stede, og derfor fik vi ved Behandlingen sidste Sommer indført i Loven, at Kommunalbestyrelserne skulde afgive Erklæring om de Andragender, som blev indsendt fra Fiskerne. Det var, mente vi, en god Kontrol, og det mente man ogsaa oppe i Landstinget. En af Ordførerne der udtalte sig saaledes om de Forbedringer, der var indførte i Loven: „Det samme gælder en Ændring, der er indsat i Folketinget, og som gaar ud paa, at Ansøgninger om Understøttelser efter denne Lov, som hidtil har været behandlede i de lokale Udvalg, skal til Erklæring i de kommunale Raad. Jeg gaar ud fra, at dette er indsat, fordi man fra alle Sider — og saaledes synes jeg ogsaa, det er udtrykt i Folketingets Betænkning — ønsker, at der for at forhindre eventuelle Misbrug skal være saa effektiv en Kontrol med disse Ansøgninger som muligt. Jeg betragter det derfor som en Fordel, at Kommunalbestyrelserne faar, om jeg saa maa sige, Haand i Hanke med en Bedømmelse af de vedkommende Ansøgers Forhold“. Saaledes betragtede vi det ogsaa herved i Folketinget, men nu er det blevet meddelt mig, at det af den højtærede Landbrugsminister nedsatte Udvalg ikke har taget Hensyn til disse Erklæringer, som er afgivne af Sogneraadene. Det synes jeg, er meget beklageligt. Jeg synes, at dette Udvalg absolut skulde tage Hensyn til Sogneraadenes Erklæringer. Selvfølgelig kan der være Tilfælde — det skal jeg ikke kunde sige —, hvor Udvalget ikke bør tage Hensyn til dem, men Sogneraadet oppe i min Hjemegn har paataalt det og mener, det er uberettiget, at det af Ministeriet nedsatte Udvalg ikke har taget Hensyn til deres Erklæringer. Men naar vi nu faar Sagen henvist til et Udvalg,